



ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Bohuslava Hnízдила a soudkyň JUDr. Brigity Chrástilové a JUDr. Milady Tomkové v právní věci **žalobce V. L.**, zastoupeného Alexandrem Petříčkem, advokátem, se sídlem Chrástavská 188/27, Liberec, proti **žalovanému Českému telekomunikačnímu úřadu**, se sídlem Sokolovská 219, Praha 9, o žalobě proti rozhodnutí předsedy žalovaného ze dne 3. 6. 2002, č. j. 9753/2002 - 603, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 21. 1. 2003, č. j. 28 Ca 640/2002 - 20,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá**.

II. Žalovanému **se nepřiznává** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

Český telekomunikační úřad (dále jen „žalovaný“), odbor pro severočeskou oblast, rozhodnutím ze dne 21. 1. 2002, č. j. 131073/2001 - 635.1, vyhověl návrhu společnosti R., a. s., L. 730/59, P. 2, a rozhodl, že žalobce (dále jen „stěžovatel“) je jí povinen uhradit dlužné ceny za poskytnuté telekomunikační služby u telefonní stanice č. X, v celkové výši 5221 Kč s příslušenstvím.

Proti tomuto rozhodnutí podal stěžovatel odvolání (rozklad), o kterém rozhodl předseda Českého telekomunikačního úřadu žalobou napadeným rozhodnutím, a to tak, že se odvolání zamítá a napadené prvostupňové rozhodnutí se potvrzuje.

Žalobou podanou u Městského soudu v Praze dne 8. 8. 2002 se stěžovatel domáhal zrušení shora uvedeného rozhodnutí předsedy žalovaného ze dne 3. 6. 2002, č. j. 9753/2002 - 603, neboť podle jeho tvrzení doložil, že mu byl odcizen mobilní telefonní přístroj a následně došlo k blokaci SIM karty. Nesouhlasí s argumentací žalovaného, že poskytování telefonních služeb není vázáno na konkrétní telefonní přístroj a nevyužívání telekomunikačních služeb nemá vliv na trvání účastnické služby. Proto je přesvědčen, že žalovaný nesprávně posoudil obsah smluvního vztahu mezi stěžovatelem a poskytovatelem služeb společností R., a. s.

Městský soud v Praze žalobu usnesením ze dne 21. 1. 2003 odmítl, neboť žaloba směřovala proti správnímu rozhodnutí o sporu, který vyplývá ze soukromoprávního vztahu mezi účastníky ve smyslu § 244 odst. 1 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád (dále jen „o. s. ř.“), ve znění účinném od 1. 1. 2003. Soud proto postupoval podle § 130 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“).

Stěžovatel se kasační stížností domáhá zrušení shora uvedeného usnesení Městského soudu v Praze. Uvádí v ní, že nezpochybňuje, že žaloba byla podána u věcně nepřislušného soudu, a to právě ve smyslu § 102 odst. 3 zákona č. 151/2000 Sb., o telekomunikacích a o změně dalších zákonů. Avšak podle jeho názoru nebylo v dané věci namístě použít ustanovení soudního řádu správního, nýbrž věc postoupit věcně a místně příslušnému soudu, tj. Obvodnímu soudu pro Prahu 9. Stěžovatel tedy namítá nezákonnost rozhodnutí soudu o odmítnutí návrhu ve smyslu § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s.

Nejvyšší správní soud po zjištění, že kasační stížnost je podána včas a že je přípustná, přezkoumal napadené usnesení a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Žalovaný rozhodoval podle § 95 bod 8 písm. d) zákona č. 151/2000 Sb., o telekomunikacích, ve znění účinném do 31. 12. 2002. Podle tohoto ustanovení rozhoduje Český telekomunikační úřad spory o povinnosti účastníka k finančnímu plnění vyplývající ze smlouvy mezi provozovatelem veřejné telekomunikační sítě a účastníkem o poskytování telekomunikačních služeb. Smlouva o poskytování telekomunikačních služeb zakládá soukromoprávní vztah mezi rovnými subjekty.

V dané správní věci tak existuje spor o právo vyplývající ze soukromoprávního vztahu ve smyslu § 7 odst. 1 o. s. ř. Podle odst. 2 tohoto ustanovení rozhodují civilní soudy tyto spory, i když o nich podle zákona rozhodly jiné orgány než soudy, a to za podmínek uvedených v části páté o. s. ř. O dané věci rozhodoval na základě výše uvedeného zákona o telekomunikacích Český telekomunikační úřad; je tedy dána pravomoc civilních soudů ve smyslu § 7 odst. 2 a části páté o. s. ř. (srv. např. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 9. 2003, č. j. 6 A 60/2000 - 46, uveřejněné ve Sbírce rozhodnutí Nejvyššího správního soudu pod č. 118/2004).

K námitce stěžovatele, že soud neměl postupovat podle soudního řádu správního, Nejvyšší správní soud uvádí následující. Z hlediska procesního práva jsou soudy povinny postupovat podle právních předpisů účinných v čase určitého procesního úkonu, v daném případě rozhodnutí, nestanoví-li přechodná ustanovení postup odchylný. Jelikož soud rozhodoval ve věci až za účinnosti soudního řádu správního, tj. po 31. 12. 2002, byl povinen postupovat podle příslušných ustanovení tohoto procesního předpisu, a nikoli podle občanského soudního řádu. Podle § 130 odst. 1 s. ř. s. druhá část první věty za středníkem

soud v řízení, ve kterém jde o věci, o nichž má jednat a rozhodnout soud v občanském soudním řízení, postupuje podle § 68 písm. b) s. ř. s. Podle tohoto ustanovení je žaloba nepřipustná, jde-li o rozhodnutí správního orgánu v soukromoprávní věci, vydané v mezích zákonné pravomoci správního orgánu. V takovém případě nezbude soudu, než nepřipustnou žalobu podle § 46 odst. 2 s. ř. s. odmítnout. Podle tohoto ustanovení musí být účastník poučen o tom, že do jednoho měsíce od právní moci usnesení může podat žalobu a ke kterému věcně příslušnému soudu.

V dané věci se jednalo o věc správního soudnictví, neboť se stěžovatel v žalobě domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného a vrácení mu věci k dalšímu řízení a nikoli meritorního rozhodnutí ve věci (o sporu), jak by tomu bylo v případě postupu „pořadem práva“, tj. cestou občanského soudního řízení. Proto městskému soudu nezbylo, než postupovat podle soudního řádu správního. Jelikož Městský soud v Praze postupoval zcela v souladu s výše uvedenými ustanoveními soudního řádu správního, nelze jeho postupu ani z tohoto hlediska nic vytknout.

Vzhledem k tomu, že soud postupuje zásadně podle procesních předpisů účinných v čase vydání rozhodnutí, není tedy rozhodnou skutečnost, že i předchozí právní úprava (§ 102 odst. 3 zákona o telekomunikacích, ve znění účinném do 31. 12. 2002) dávala adresátu správního rozhodnutí v daných věcech možnost bránit se pořadem práva, tj. cestou meritorního rozhodnutí sporu v občanském soudním řízení. Jelikož přechodná ustanovení s. ř. s. neobsahují odchylnou úpravu, je pro rozhodnutí soudu právně relevantní toliko právní úprava účinná v čase vydání jeho rozhodnutí, tj. úprava soudního řádu správního.

Nejvyššímu správnímu soudu tedy z výše uvedených důvodů nezbylo, než kasační stížnost podle § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítnout.

Výrok o nákladech řízení je odůvodněn § 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s. Protože žalovaný, který měl úspěch ve věci, žádné náklady neuplatňoval a Nejvyšší správní soud ani žádné mu vzniklé náklady ze spisu nezjistil, rozhodl tak, že se žalovanému právo na náhradu nákladů řízení nepřiznává.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** přípustné opravné prostředky.

V Brně dne 27. ledna 2005

JUDr. Bohuslav Hnízdl
předseda senátu